

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 672/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], správcu úpadcu [REDAKČNÝ ZNAČENIE], rod. [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], pôvodne zastúpeného JUDr. Jarmilou Zvarovou, Nerudova 14, Košice, neskôr zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Tomčovčík, s. r. o., Nerudova 14, Košice, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Tomáša Tomčovčíka, a t. č. zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Timea Schwarcová s. r. o., Pražská 4, Košice, konajúcou prostredníctvom advokátky JUDr. Timey Schwarcovej, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 K 51/2016 zo 4. mája 2017 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2017 z 12. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], správcu úpadcu [REDAKČNÝ ZNAČENIE], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), správcu úpadcu [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), pôvodne zastúpeného JUDr. Jarmilou Zvarovou, Nerudova 14, Košice, neskôr zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Tomčovčík, s. r. o., Nerudova 14, Košice, konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Tomáša Tomčovčíka, a t. č. zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Timea Schwarcová s. r. o., Pražská 4, Košice, konajúcou prostredníctvom advokátky JUDr. Timey Schwarcovej, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 K 51/2016 zo 4. mája 2017 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2017 z 12. mája 2017 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“ alebo aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 K/51/2016 zo dňa 22. 11. 2016 som bol ustanovený do funkcie správcu úpadcu: [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“ alebo „úpadca“). Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 228/2016 zo dňa 29. 11. 2016.

Dňa 02. 03. 2017 o 10:00 hod. sa konala prvá schôdza veriteľov úpadcu, ktorej som sa ako správca úpadcu v súlade s ust. § 35 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) predsedal. Za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze mi vznikol nárok na paušálnu odmenu. Vzhľadom na chýbajúce prechodné ustanovenia novelizovanej vyhlášky som v návrhu

doručenom konkurznému súdu žiadal priznať paušálnu odmenu vo výške 2 300 eur podľa ust. § 12 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „vyhláška“) v znení účinnom ku dňu konania prvej schôdze veriteľov, podľa ktorého: „Za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov patrí správcovi paušálna odmena v sume 2 300 eur, ak hodnota majetku uvedená v súpise majetku podstát zapísaného do súpisu majetku podstát bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov nepresahuje 33 000 eur“. Súd mi po konaní prvej schôdze veriteľov uznesením sp. zn. 26 K/51/2016 zo dňa 04. 05. 2017, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2017 zo dňa 12. 05. 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 05. 2017, priznal paušálnu odmenu vo výške 663,88 eur, pričom aplikoval ust. § 12 ods. 1 vyhlášky v znení účinnom do 28. 02. 2017. Použitie vyhlášky v znení účinnom do 28. 02. 2017. Použitie vyhlášky v znení účinnom do 28. 02. 2017 súd odôvodnil tým, že vychádzal z § 206f ods. 1 ZKR, podľa ktorého „Konania začaté pred 1. marcom 2017 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017“, a teda konania začaté pred 01. 03. 2017 sa majú dokončiť podľa predpisov účinných do 28. 02. 2017, pričom zároveň poukázal na skutočnosť, že vyhláška je predpisom nižšej právnej sily a musí s ním byť v súlade. Voči uzneseniu súdu prvej inštancie nebolo prípustné odvolanie a je právoplatné...

Je zjavné, že rozhodnutím Okresného súdu Košice I bolo porušené moje právo na spravodlivý proces a správne posúdenie veci, čoho dôsledkom je porušenie základného práva vlastniť majetok a základného práva na ochranu majetku...

Skutočnosť, že vyhláška je v porovnaní so zákonom právny predpisom nižšej právnej sily a musí s ním byť v súlade nie je dôvodom na aplikáciu prechodných ustanovení ZKR aj na vyhlášku. I novelizované znenie vyhlášky účinné od 01. 03. 2017 je v súlade so ZKR. Každá novela priniesla aj „vlastné“ prechodné ustanovenia. Absentujúce prechodné ustanovenia v ostatnej novele účinnej od 01. 03. 2017 vniesli do výkonu správcovskej činnosti právnu neistotu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 K/51/2016 zo dňa 04. 05. 2017 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 90/2017 zo dňa 12. 05. 2017 porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Košice sp. zn. 26 K/51/2016 zo dňa 04. 05. 2017 zverejnené v Obchodnom vestníku č. 90/2017 zo dňa 12. 05. 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice I je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 200,26 eur na účet jeho advokátky JUDr. Jarmily Zvarovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 20. marca 2018 oznámil zmenu svojho právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a predložil ústavnému súdu nové splnomocnenie pre Advokátsku kanceláriu JUDr. Tomáš Tomčovčík, s. r. o., Nerudova 14, Košice, konajúcu prostredníctvom advokáta JUDr. Tomáša Tomčovčíka, a doplnil obsah svojej sťažnosti nasledujúcim spôsobom:

„Z dôvodu pozastavenia výkonu advokácie JUDr. Jarmile Zvarovej predkladáme Ústavnému súdu v prílohe plnomocenstvo pre advokátsku kanceláriu, ktorá prevzala právne zastúpenie sťažovateľa v predmetnej veci.

Zároveň na podporu nášho právneho názoru v prílohe predkladáme uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoKR/23/2017-111, ktorý zmenil uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 30 K/1/2017-89 v obdobnej právnej veci s odôvodnením, že po preskúmaní spisového materiálu vedeného na súde prvej inštancie, vrátane napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 13. 6. 2017 zistil, že tento nesprávne aplikoval ust. § 206f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. na priznanie odmeny požadovanej predbežným správcom, keď uviedol, že zákon č. 7/2005 Z. z. je vyššej právnej sily ako vykonávací predpis, teda vyhláška MS SR č. 665/2005 Z. z... a preto je potrebné pod predmetné ustanovenie ZoKR subsumovať aj iné právne predpisy. Odvolací súd poznamenal, že predmetná vyhláška č. 25/2017 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška

MS SR č. 665/2005 Z. z. a ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. nadobudla účinnosť dňom 01. 03. 2017. Zákonodarca určil účinnosť novelizovaného znenia vyhlášky č. 25/2017 Z. z. dňom 01. 03. 2017 bez toho, aby prijal prechodné ustanovenia k aplikácii § 7 cit. vyhlášky, a preto prechodné ustanovenia ZoKR. a teda § 206f ods. 1 ZoKR sa nepoužijú na účinnosť iného právneho predpisu, v danom prípade na vyhlášku č. 665/2005 Z. z. v znení vyhlášky č. 25/2007 Z. z. tak. ako ich aplikoval súd prvej inštalácie a v zmysle ktorej priznal predbežnému správcovi odmenu podľa právneho predpisu účinného do 28. 2. 2017.“

Sťažovateľ doručil 20. júla 2018 ústavnému súdu ďalšie splnomocnenie pre ďalšiu právnu zástupkyňu, ktorá ho bude zastupovať v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom, a to pre Advokátsku kanceláriu JUDr. Timea Schwarcová s. r. o., Pražská 4, Košice, konajúcu prostredníctvom advokátky JUDr. Timey Schwarcovej, ako aj ďalšie doplnenie sťažnosti. V doplnení sťažnosti sa uvádza:

„... Dňa 03. 07. 2018 bolo [REDAKOVANÉ] doručené uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 26 K/51/2016-161 zo dňa 02. 07. 2018, ktorým súd vykonávajúci v konkurze pôsobnosť veriteľského výboru schválil ním predložený návrh konečného rozvrhu výťažku pre nezabezpečených veriteľov. Súd nemal voči predloženému návrhu žiadne výhrady a schválil ho v takom znení ako mu bol predložený. Rovnako tak súd pred zostavením návrhu konečného rozvrhu výťažku nepodal námietky proti poradiu pohľadávok proti podstate v zmysle ust. § 96 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. O pohľadávkach proti podstate bol navyše konkurzný súd pravidelne informovaný, keďže mu bol po uplynutí každého kalendárneho štvrtroka predložený výpis z evidencie pohľadávok proti podstate za príslušný kvartál.

Konkurzný súd teda nenamietal, ba dokonca schválil postup správcu, ktorý si uplatnil nárok na mesačnú paušálnu náhradu za vedenie kancelárie vo výške 100 eur mesačne podľa ust. § 24b ods. d) vyhlášky MS SR č. 665/2005 Z. z. v znení účinnom od 01. 03. 2017, teda v znení vyhlášky MS SR č. 25/2017 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška MS SR č. 665/2005 Z. z. a ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. nadobudla účinnosť dňom 01. 03. 2017.

Napriek tomu, že v rozhodnutí o paušálnej odmene za výkon funkcie správcu do prvej schôdze veriteľov konkurzný súd nepriznal správcovi odmenu vo výške podľa znenia vyhlášky MS SR č. 665/2005 Z. z. v znení účinnom ku dňu konania prvej schôdze veriteľov, použitím argumentácie, že konkurzné konanie bolo začaté pred 01. 03. 2017, preto je potrebné použiť doterajšie znenie vyhlášky, pri schvaľovaní konečného rozvrhu výťažku v rovnakom konaní zaujal presne opačný postoj, keď považoval za správny postup správcu, pokiaľ si uplatnil nárok na mesačnú paušálnu náhradu za vedenie kancelárie, ktorú zaviedla až novela č. 25/2017 Z. z., a sťažovateľom predložený návrh konečného rozvrhu výťažku schválil. Z uvedeného podľa názoru sťažovateľa vyplýva, že konkurzný súd v priebehu konania zmenil a ustálil svoj právny názor na to, ktoré znenie vyhlášky aplikovať na konania začaté pred účinnosťou novely vyhlášky, keď pri schvaľovaní návrhu konečného rozvrhu aplikoval znenie účinné od 01. 03. 2017.

Vzhľadom na uvedené je takéto rozhodovanie súdu prejavom stavu nepredvídateľnosti súdnych rozhodnutí, a teda stav nežiadúci a popierajúci o. i. aj právo každého na spravodlivý súdny proces.“

Spolu s doplnením sťažnosti doručil sťažovateľ ústavnému súdu dve nové prílohy ako spisovú dokumentáciu, a to:

- návrh konečného rozvrhu výťažku pre nezabezpečeného veriteľa z 19. apríla 2018 vypracovaným sťažovateľom, v ktorom majetok v súpisovej hodnote spolu 10 260,89 € navrhol rozvrhnúť tak, že

«Pred zostavením návrhu rozvrhu som zostavil zoznam pohľadávok proti podstate, čo som oznámil zverejnením v Obchodnom vestníku č. 25/2018 zo dňa 05.02.2018. Žiaden oprávnený subjekt nepodal námietku podľa ust. § 96 ods. 3 ZKR.

V konkurze vznikli tieto nižšie uvedené pohľadávky proti všeobecnej podstate v celkovej výške 2 625,11 €:

- odmena správcu 2 444,16 €, z toho:

- paušálna odmena za výkon funkcie do konania 1. schôdze veriteľov 663,88 €

- odmena zo speňaženia majetku vo výške 1 % (po 1. schôdzi veriteľov) 3,95 €

- odmena zo speňaženia majetku vo výške 5 % (po 1. schôdzi veriteľov) 376,33 €

- paušálna náhrada nákladov za vedenie kancelárie (03/2017 – 04/2018) 1 400 €

- súdny poplatok 20,50 €
- náklady na vymożenie pohľadávky úpadcu v exekučnom konaní 37,93 €
- poštovné 10,40 €
- bankové poplatky 112,12 €

Ponechávam sumu vo výške 200 € na úhradu budúcich pohľadávok proti podstate, ktoré vzniknú do zrušenia konkurzu v súvislosti s vedením konkurzného účtu v banke, jeho zrušením a s uspokojením veriteľa úpadcu.

Na uspokojenie nezabezpečeného veriteľa úpadcu je určená suma 7 473,71 €.» Navrhol okresnému súdu „v súlade s ust. § 101 ods. 1 ZKR určujem súdu ako orgánu príslušnému na schválenie návrhu konečného rozvrhu výťažku pre nezabezpečeného veriteľa lehotu...“; a

- uznesenie okresného súdu sp. zn. 26 K 51/2016 z 2. júla 2018, ktorým schválil konečný rozvrh výťažku zo speňażenia majetku úpadcu: [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], uverejnený v Obchodnom vestníku č. 80/2018 z 25. 4. 2018.

Prvé aj druhé doplnenie sťažnosti sťažovateľa považoval ústavný súd za súčasť argumentácie a v takomto rozsahu preskúmal sťažnosť sťažovateľa.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok a vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie označených práv tým, že okresný súd v súvislosti s priznaním mu paušálnej odmeny ako správcovi podstaty nesprávne aplikoval prechodné ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), poukazujúc na novelizované znenie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „vyhláška“) účinné od 1. marca 2017 (na základe novely vyhlášky uskutočnenej vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 25/2017 Z. z. ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), tvrdí, že okresný súd „svojvoľne“ nahradil „chýbajúce intertemporálne ustanovenia (novelizovanej) vyhlášky“ odkazom na prechodné ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii a argumentuje pritom aj „iným“ rozhodnutím všeobecných súdov.

Podľa prechodného ustanovenia, a to § 206f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (k úpravám účinným od 1. marca 2017), konania začaté pred 1. marcom 2017 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii správca má za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov nárok na paušálnu odmenu, ktorej výšku určí súd na jeho návrh po konaní prvej schôdze veriteľov. Za výkon funkcie po konaní prvej schôdze veriteľov má správca nárok na odmenu určenú ako percento z výťažku zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu určeného na uspokojenie veriteľov prihlásených pohľadávok.

Podľa § 43 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii paušálna odmena správcu je splatná nasledujúci deň po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o jej určení; paušálna odmena správcu sa uspokojuje prednostne pred inými pohľadávkami proti podstate. Odmena správcu z výťažku zo speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu je splatná v deň rozvrhu výťažku zo speňaženia tohto majetku.

Podľa § 204 zákona o konkurze a reštrukturalizácii všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví

- „... b) výšku preddavku na úhradu odmeny predbežného správcu,*
- c) výšku preddavku na úhradu nákladov konkurzu a výšku nákladov rozhodujúcu na posúdenie, či možno konkurzné konanie zastaviť pre nedostatok majetku,*
- d) podrobnosti o výške, druhu a spôsobe určenia odmeny a úhrade výdavkov predbežného správcu vrátane paušálnych náhrad za výdavky predbežného správcu,*
- e) podrobnosti o výške, druhu a spôsobe určenia odmeny správcu a paušálnych náhrad za nevyhnutné výdavky spojené s vedením konania v konkurze podľa druhej časti zákona a podrobnosti o výške, druhu, splatnosti a spôsobe určenia odmeny správcu v reštrukturalizácii,*
- f) podrobnosti o výške, druhu a spôsobe určenia odmeny správcu v konkurze podľa štvrtej časti zákona a v konaní o určení splátkového kalendára vrátane paušálnych náhrad za nevyhnutné výdavky spojené s vedením konania...“.*

Podľa § 12 ods. 1 vyhlášky účinnej do 1. marca 2017 za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov vo veci vyhlásenia konkurzu na majetok fyzickej osoby – nepodnikateľa patrí správcovi paušálna odmena 663,88 €.

Podľa § 12 ods. 1 vyhlášky účinnej od 1. marca 2017 za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov patrí správcovi paušálna odmena v sume

- a) 2 300 eur, ak hodnota majetku uvedená v súpise majetku podstát (ďalej len „súpisová hodnota majetku“) zapísaného do súpisu majetku podstát (ďalej len „súpis“) bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov nepresahuje 33 000 eur,

- b) 4 600 eur, ak súpisová hodnota majetku zapísaného do súpisu bez poznámky v čase konania prvej schôdze veriteľov presahuje 33 000 eur, ale nepresahuje 100 000 eur,
- c) 6 600 eur v ostatných prípadoch.

Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol vo veci dlžníka (úpadcu – fyzickej osoby) najprv v postavení predbežného správcu na základe uznesenia okresného súdu č. k. 26 K/51/2016-37 z 27. septembra 2016, neskôr na základe uznesenia okresného súdu č. k. 26 K/51/2016-56 z 22. novembra 2016 za správcu podstaty, povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii pred konaním prvej schôdze veriteľov splnil a *„štvrtú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a o vykonaných úkonoch podal... v súdom určenej lehote 5 dní pred konaním schôdze veriteľov. Okresný súd zistil, že túto skutočnosť správcu podstaty zverejnil v Obchodnom vestníku“*, rovnako ako aj súpis majetku a podstat.

Sťažovateľ požadoval poskytnutie paušálnej odmenu podľa vyhlášky v znení účinnom od 1. marca 2017, t. j. v sume 2 300 €, argumentujúc prechodným ustanovením, a to § 206f zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 3 CoKR 23/2017 z 25. augusta 2017.

Krajský súd v Košiciach odôvodnil svoje uznesenie sp. zn. 3 CoKR 23/2017 z 25. augusta 2017 tým, že *„keďže mal... za to, že zák. č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii, nerieši intertemporálne vzťahy a otázku odmeny správcu (tieto rieši vyhláška č. 665/2005 v znení vyhl. č. 25/2017) je potrebné predmetnú vyhlášku aplikovať na odmenu predbežného správcu ustanoveného v tomto konaní, keďže táto bola účinná v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o priznaní odmeny predbežnému správcovi.*

... Zákonodarca určil účinnosť novelizovaného znenia vyhlášky č. 25/2017 dňom 1. 3. 2017 bez toho, aby prijal prechodné ustanovenia k aplikácii § 7 cit. vyhlášky, a preto prechodné ustanovenia ZoKR, a teda § 206f ods. 1 ZoKR sa nepoužijú na účinnosť iného právneho predpisu, v danom prípade na vyhlášku č. 665/2005 Z. z. v znení vyhlášky č. 25/2007 tak, ako ich aplikoval súd prvej inštancie a v zmysle ktorej priznal predbežnému správcovi odmenu podľa právneho predpisu účinného do 28. 2. 2017...“.

Okresný súd napadnutým uznesením priznal sťažovateľovi paušálnu odmenu podľa vyhlášky účinnej do 1. marca 2017, t. j. v sume 663,88 eur s týmto odôvodnením:

„... ustanovenému správcovi podstaty priznal paušálnu odmenu v plnej výške, t. j. 663,88 EUR. Vzhľadom na skutočnosť, že správca nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty, súd mu priznal paušálnu odmenu bez DPH.

... Podľa ust. § 206f ods. 1 ZKR účinného od 01. 03. 2017, konania začaté pred 1. marcom 2017 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.

... Tunajší súd rozhodol o paušálnej odmene správcu podstaty podľa právnych predpisov účinných do 28. 02. 2017, nakoľko vychádzal z ustanovenia § 206f ods. 1 ZKR, podľa ktorého sa majú konania začaté pred 1. marcom 2017 dokončiť podľa právnych predpisov účinných do 28. 02. 2017. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že vyhláška je v porovnaní so zákonom právnym predpisom nižšej právnej sily a musí s ním byť v súlade...“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež

by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Vzhľadom na uvedené bolo vylúčené z prieskumnej právomoci ústavného súdu ako súdu, ktorý nie je „skutkovým súdom“, vyhodnocovať skutkové závery okresného súdu a krajského súdu namietané sťažovateľom v súvislosti s poskytnutím mu paušálnej odmeny do konania prvej schôdze veriteľov.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd uzatvára, že argumentácia sťažovateľa nenasvedčuje možnosti porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu pri aplikácii zákona o konkurze a reštrukturalizácii (§ 206f ods. 1 tohto zákona) v kontexte novelizovaného znenia § 12 ods. 1 písm. a) vyhlášky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia uvedeného zákona, s účinnosťou od 1. marca 2017. Sťažovateľom uplatnené námietky nezakladajú dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy

uznesením okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa ako celku sa ústavný súd ďalšími jeho nárokmi nezaoberal.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že bol taktiež dôvod na jej odmietnutie ako zjavne neopodstatnenej aj z toho dôvodu, že ide o bagateľnú vec. Zo sťažnosti totiž vyplýva, že sťažovateľ sa uchádza o ústavnú ochranu sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v súvislosti s právnou vecou, ktorej podstatou je priznanie mu ako správcovi úpadcu odmenu v sume 663,88 €, a nie v sume 2 300 €. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na prvú vetu § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) platného a účinného do 1. júla 2016 a na v súčasnosti platný a účinný § 422 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), z ktorých vyplýva, že vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok v obchodných veciach desiatnásobok minimálnej mzdy (Občiansky súdny poriadok), resp. desiatnásobok minimálnej mzdy, a v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšujúcej dvojnásobok minimálnej mzdy (Civilný sporový poriadok), je dovolanie *ex lege* neprípustné. Za okolností, keď civilné procesné poriadky vylučujú u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, resp. podanie dovolania, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, IV. ÚS 810/2016).

Vo vzťahu k rozdielnej judikatúre všeobecných súdov (uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoKR/23/2017 z 25. augusta 2017, na ktorú sťažovateľ poukazuje (v poradí prvé doplnenie sťažnosti), ústavný súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne

podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštanca pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Pre posúdenie, či rozdielnou judikatúrou najvyššej súdnej inštanacie došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, je preto rozhodujúce, či vnútroštátne právo obsahuje mechanizmus zaisťujúci koherentnosť judikatúry a či príslušný orgán tento mechanizmus fakticky a riadne využíva [pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007]. V danej veci bolo podľa názoru ústavného súdu pôvodné zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prekonané jeho neskoršou judikatúrou a krajský súd mal tento interpretačný posun zohľadniť. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštanca pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach (IV. ÚS 107/2012).

Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b), zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní.

Pokiaľ sťažovateľ namieta „*legislatívnu nesprávnosť*“, resp. „*nedokonalosť*“ vyhlášky ako takej (spočívajúcej v absencii prechodných ustanovení vyhlášky), založenej na tvrdení, že vnáša do právnych vzťahov právnu neistotu (v poradí druhé doplnenie

sťažnosti), ústavný súd uvádza, že podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi.

Z § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že „*právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody*“. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre vychádza z takej interpretácie čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ich text neumožňuje namietat porušenie základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ku ktorému malo dôjsť priamo zákonom, prípadne iným právnym predpisom nižšieho stupňa právnej sily (napr. vyhlášky), teda v prípade sťažovateľa ani napadnutou vyhláškou.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa vo svojej podstate domáha sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenia právomoci ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy, t. j. právomoci, ktorú môže uplatňovať len v konaní o súlade právnych predpisov.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na právny názor vyplývajúci z jeho ustálenej judikatúry, podľa ktorého „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pre ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má

nesporne aj ústavnoprávnu relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí podľa čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľa. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Ak sa sťažovateľ domáha sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenia takej právomoci ústavného súdu, ktorú v tomto type konania nemožno uplatniť, ústavný súd takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ak by sťažovateľ kvalifikoval svoje podanie ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov [v predmetnej veci konkrétne konanie podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy], musel by ho odmietnuť ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou. Z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov môžu podať len subjekty vymedzené v čl. 130 ods. 1 písm. a) až g) ústavy a v § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2018